

Sygn. akt I C 201/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: S S.R. Kinga Grzegorzczak

Protokolant: staż. Anna Klepacz

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę 6254,49 złotych

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Ł. W. kwotę 5913,63 (pięć tysięcy dziewięćset trzynaście 63/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Ł. W. kwotę 2730 (dwa tysiące siedemset trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 201/17

UZASADNIENIE

W dniu 24 marca 2017 r. Ł. W. wystąpił przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. z pozwem o zapłatę kwoty 6254,49 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty z tytułu odszkodowania oraz o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 8 kwietnia 2014 r. doszło do kolizji, w wyniku której został uszkodzony samochód powoda. Odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie ponosi strona pozwana, która uznała roszczenie powoda jedynie do kwoty 566,58 zł. W ocenie powoda wypłacone odszkodowanie zostało zaniżone.

[pozew k.2-7, pismo k.51-57]

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

[odpowiedź na pozew k.35-39]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 kwietnia 2014 r. w Ł. przy ul. (...) doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki A. (...) nr rej. (...), stanowiący własność powoda. Sprawca szkody w chwili zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Oddział w Polsce, którego następcą prawnym jest (...) Spółka Akcyjna w W..

[okoliczność bezsporna]

W wyniku przedmiotowego zdarzenia w samochodzie powoda uszkodzeniu uległa lewa tylna część, w tym drzwi, próg i nadkole.

[dowód: zeznania powoda e-protokół rozprawy 00:04:22-00:14:31 CD k.115]

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 8 kwietnia 2014 r.

[dowód: potwierdzenie zgłoszenia szkody k.16]

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 566,58 zł tytułem należnego mu odszkodowania.

[okoliczność bezsporna]

Celem poznania rzeczywistych kosztów naprawy swego pojazdu powód zlecił wykonanie prywatnej ekspertyzy.

[dowód: ekspertyza k.21-25]

Pismem z dnia 10 czerwca 2016 r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty w terminie do dnia 17 czerwca 2016 r. kwoty 6254,49 zł tytułem uzupełniającego odszkodowania pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową. Wezwanie do zapłaty zostało doręczone stronie pozwanej w dniu 13 czerwca 2016 r.

[dowód: wezwanie do zapłaty k.28-30, tracking przesyłki k.31]

Po wypadku z dnia 8 kwietnia 2014 r. powód dokonał naprawy swojego samochodu we własnym zakresie, albowiem wypłacone odszkodowanie nie wystarczyło na naprawę pojazdu.

[dowód: zeznania powoda e-protokół rozprawy 00:04:22-00:14:31 CD k.115]

Nie można jednoznacznie wykluczyć, aby uszkodzenie lewych tylnych drzwi w samochodzie powoda było uszkodzeniem bez związku ze zdarzeniem z dnia 8 kwietnia 2014 r. Uzasadniony koszt naprawy pojazdu powoda przy użyciu oryginalnych części zamiennych z logo producenta wynosi 6480,21 zł brutto przy założeniu, że uszkodzeniu uległy również tylne lewe drzwi pojazdu oraz 1998,81 zł brutto przy założeniu, że przedmiotowe drzwi nie uległy uszkodzeniu podczas tego wypadku. Brak jest innych oryginalnych części zamiennych, aniżeli części o jakości O, mogących służyć do naprawy pojazdu powoda po kolizji z dnia 8 kwietnia 2014 r. Sporny samochód w dacie szkody był ośmioletni. Brak jest podstaw do przyjęcia, że użycie do jego naprawy części oryginalnych z logo producenta spowoduje wzrost jego wartości rynkowej.

[dowód: pisemna opinia biegłego sądowego k.70-94]

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie bezsporne są okoliczności, w jakich doszło do zdarzenia z dnia 8 kwietnia 2014 r., w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód powoda marki A. (...) nr rej. (...). Pozwany ubezpieczyciel nie kwestionował również zasady swej odpowiedzialności.

Strona pozwana podnosiła, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła powodowi odszkodowanie w wysokości 566,58 zł, które w pełni odpowiada wysokości szkody doznanej przez powoda. Spór między stronami dotyczył również tego, czy uszkodzenia lewych tylnych drzwi w pojeździe powoda mogły powstać podczas przedmiotowego zdarzenia.

Przepis art. 361 k.c. przewiduje zasadę pełnego odszkodowania. Pełniona przez odszkodowanie funkcja kompensacyjna oznacza, że odszkodowanie winno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy poprzedzający zdarzenie szkodzące. Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. W przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu (tak m. in. Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z 12.04.2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112 i postanowieniu z 20.06.2012 r., III CZP 85/11, Lex nr 1218190).

Ustalając wysokość należnego powodowi odszkodowania, Sąd w rozpoznawanej sprawie oparł się na opinii biegłego sądowego, sporządzonej w toku niniejszego procesu, która to opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd przyjął za uzasadniony koszt naprawy pojazdu powoda przy wykorzystaniu części oryginalnych z logo producenta, uwzględniając naprawę tylnych lewych drzwi, tj. 6480,21 zł. Jak wskazał w swojej opinii biegły, nie można wykluczyć, aby uszkodzenie drzwi samochodu marki A. (...) nr rej. (...) nie pozostawało w związku ze zdarzeniem z dnia 8 kwietnia 2014 r. Ponadto biegły wskazał, że brak jest danych świadczących o tym, aby wcześniej w pojeździe powoda były zamontowane inne części, aniżeli oryginalne z logo producenta. Z opinii wynika również, że brak jest oryginalnych części zamiennych innych, aniżeli oryginalne z logo producenta, które mogłyby służyć do naprawy szkody z dnia 8 kwietnia 2014 r. Brak jest również podstaw do twierdzenia, że użycie do naprawy pojazdu powoda części oryginalnych z logo producenta spowoduje wzrost wartości rynkowej tego samochodu.

Sama okoliczność naprawy czy nawet sprzedaży pojazdu przez poszkodowanego również nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu przez niego odszkodowania za koszty naprawy tego pojazdu. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego (wyrok z 27.06.1988 r., I CR 151/88) roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń OC z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana. Sąd Najwyższy w komentowanym wyroku wskazał, że wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Ani fakt naprawy, ani też jej zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia wysokości odszkodowania. Reasumując, szkodą poniesioną przez poszkodowanego nie jest poniesiony koszt naprawy, a sam fakt doznania przez niego uszczerbku w majątku w określonej wysokości, który w oparciu o zobiektywizowane kryteria – tu metodę kosztorysową – stanowi kwota ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy. Brak jest bowiem jakichkolwiek przepisów statuujących po stronie poszkodowanego obowiązek naprawy pojazdu, ani też jego zachowania do czasu zakończenia procesu. Wysokość doznanej szkody, a w konsekwencji należnego odszkodowania, ustalana jest zatem jedynie na moment zdarzenia szkodzącego, zaś późniejsze zdarzenia mają charakter prawnie irrelevantny.

Z uwagi na to, że strona pozwana w postępowaniu likwidacyjnym wypłaciła powodowi odszkodowanie w wysokości 566,58 zł, to powodowi przysługuje dodatkowe odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów naprawy pojazdu w wysokości 5913,63 zł (6480,21 – 566,58).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. i w zw. z art. 14 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Strona pozwana powinna była wypłacić powodowi odszkodowanie w terminie trzydziestu dni od daty zgłoszenia szkody, co w przedmiotowej sprawie miało miejsce w

dniu 8 kwietnia 2014 r. Pozwane Towarzystwo w wyznaczonym przez ustawodawcę terminie nie wypłaciło powodowi pełnego odszkodowania, a zatem zasadne jest żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dodatkowego odszkodowania w wysokości 5913,63 zł od dnia 18 czerwca 2016 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w pkt 1 wyroku zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 5913,63 zł tytułem uzupełniającego odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów naprawy samochodu powoda z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie Sąd w pkt 2 wyroku oddalił powództwo.

O kosztach procesu w pkt 3 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. II k.p.c. Powód wygrał proces w 95%. W toku procesu poniósł koszty w łącznej kwocie 2730 zł (313 zł – opłata od pozwu, 600 zł – wydatkowana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego, 1800 zł – koszty zastępstwa procesowego i 17 zł – opłata od pełnomocnictwa). Strona pozwana zobowiązana jest zatem do zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda w wysokości 2730 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 300) w zw. z art. 100 zd. II k.p.c. Sąd w pkt 4 wyroku nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 zł z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych, na które złożyła się część wynagrodzenia biegłego wypłacona w toku postępowania tymczasowo z funduszy Skarbu Państwa.